

РЕШЕНИЕ

№ 854

гр. Пловдив, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разглежда докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно
гражданско дело № 20235300501320 по описа за 2023 година

Производство по чл.258, ал.1 ГПК.

1. Делото е образувано първоначално по въззивна жалба от Н. П. А. от гр.*****, чрез адв.Н. Г.С. против Решение № 4417/ 28.12.2022г. постановено по гр.д.№ 3641/ 2022г. по описа на ПРС – III бр.с., с което е увеличен дължим размер на издръжка от жалбоподателя за ненавършилия към момента на подаване на ИМ пълнолетие негов син К. Н. А. , присъден с влязло в сила предходно съдебно решение № 2306/ 02.06.2014г. на ПРС – IV гр.с., от 150 лева на 400 лева месечно, начиная от 15.03.2022г. до навършване на пълнолетие на 13. 08.2022г., като при условията на евентуалност решенето се обжалва в присъдения размер над 300 лева. С въззивната жалба се оспорват изводите на съда с възражението за липса на категорична доказаност относно нуждите на непълнолетното дете към момента на подаване на ИМ, както и за извършени разходи за тези нужди, наличието на доказателства / разписки/ за заплатени от жалбоподателя суми на ищеца, извършва се анализ на показанията на разпитани по делото свидетели, правят се правни доводи от разпоредбата на чл.142 СК, ППВС №5/ 1970г. и

ТР№1/2013г. Претендира се присъждане на разноски.

По въззивната жалба е налице писмен отговор от К. Н. А., чрез неговата майка и законен представител Д. А. В. , представлявани от адв. П. А. В., в който се оспорва жалбата като неоснователна, по изложени подробни съображения, иска се потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на разноски за настоящата инстанция.

2. След постановяване на Определение № 659 по чл.267, ал.1 ГПК от 16.03.2023г. за произнасяне от ПРС с акт по чл.248, ал.1 ГПК в частта на разноските по обжалваното решение е постановено от ПРС Определение № 4257/ 07.04.2023г., с което молбата на жалбоподателя за изменение на постановеното решение в частта на разноските чрез присъждане на намален размер в полза на ищеца от 1000 лева на 200 лева, е оставена без уважение. Против това определение е постъпила също Жалба вх. № 36025/ 19.04.2023г. по вх.рег. на ПРС, с която се оспорват решаващите изводи на съда по поддържани в първоначалната жалба възражения, и вкл. с доводи по действащата редакция на НМРАВ към момента на сключване на ДПЗС на ищеца и представляващия го проц.представител относно обективирания в него размер на адв. възнаграждение. Моли да се отмени обжалваното определение касателно разноските на ищцовата страна.

От ответната страна по тази частна жалба са развити съображения против изложеното от жалбоподателя в първоначалния ОВЖ, с който се оспорва основателността на възраженията на жалбоподателя.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, намира следното:

Въззивните жалби изхождат от надлежни страни, подадени са в срока по чл.259, ал.1, съответно чл.275, ал.1 ГПК, против подлежащи на обжалване съдебни актове, като процесуално допустими , подлежат на разглеждане по същество.

По въззивната жалба.

Ищецът К. Н. А., р.*****г., с постоянен адрес в гр.*****, обл.*****, със съгласието на майка си Д. А. В. , чрез адв.П. В. е сезирал съда с иск по чл.150 във вр. с чл.143, ал.2, вр. с чл.142, ал.1 СК против Н. П. А. за увеличение на

присъдена предходна издръжка с Решение № 2306/ 02.06.2014г. по бр.д. №740/ 2014г. по описа на ПРС – IV гр.с. в месечен размер от 150 лева на 400 лева, първоначално от началото на учебната 15.09.2021г. занапред, а в последствие чрез изменение на иска е намален периода на претендираната издръжка – от 15.03.2022г до 13.08.2022г., ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до настъпване на законна причина за изменение или прекратяването ѝ. Обстоятелствата, на които е основана иска, са спиране на доброволно плащане , изминали повече от 7/седем/ години от предходно присъдената издръжка от 150 лева, ищецът към момента на подаване на ИМ - ученик в **** клас в учебната 2021г – 2022г в ***** – гр.****, специалност „*****“, наличие на разходи, сред които освен обичайните такива и необходими разходи за пътни от гр.***** до гр.****, средства за допълнителни материали и помагала по специални предмети, за частни уроци, извънучилищни дейности. От две години ответникът заплащал доброволно месечна издръжка от 200 лева, но няколко месеца преди подаване на ИМ отказал да актуализира месечния размер, майката на ищеца е адвокат, самоосигуряваща се , но с оглед икономическата обстановка реализира пониски доходи, вкл. с преустановяване частично за определен период дейността си, ответникът – в трудоспособна възраст, получавал МРЗ 650 лева, добавки от 700 лева, освен получавана пенсия като служител в системата на МВР – 1000 лева.

Ответникът с ОИМ е оспорил основателността на предявения иск, с обстоятелствата за намалени възможности в течение на времето , както и правене на подаръци наред с изплащаната издръжка , която изплащал в увеличен размер от м.март 2020г., която не оспорва, че не е много голяма, но е над минималната за страната, тъй като ответникът също е пенсионер на 70 г.възраст и не особено добро здравословно състояние – диспансеризиран с хронично заболяване и отделяне на значителни средства за лекарства, допълнителни разходи за електричество, за което поради необходимост взел кредити.

По депозираният СД на АСП-**** се установява, че родителите никога не са живели заедно, основни грижи за с.детето е полагала майката, жилищните условия при нея са много добри за детето, по отношение на трудовата дейност на майката – същата е адвокат, а бащата - работил по ТД в

ОУ“*****“ ***** като ***** с месечно възнаграждение – ***** лева, иначе пенсионер с ЛП за ОСВ и поради общо заболяване - в размер на 1 281,45 лв и добавка по чл.84 КСО, безсрочно в размер на 112,76 лв/ общо 1394, 21лв/ . По делото са събрани данни за средномесечен осигурителен доход за майката от ТД на НАП-*****, вариращи за периода от януари 2020г до февруари 2022г- от около 118 лв до 650 лева, както и със Справка на ТД - *** от 20.05.2022г. удостоверено частично прекъсване на дейността поради инвалидност за някои от периодите на 2020г., 2021г и 2022г. По отношение на бащата от ТДД на НАП е удостоверен осигурителен доход за периода от м.09.2020г до м.04.2022г. от работа по ТД в посоченото средно училище за различни в рамките от 519,72 до 1329, 50 лева, както и притежанието на общо 7 недвижими имота. Представени са по делото и ученически документи на ищеца / ученическа книжка/, видно от които същият е с мн.добър-отличен успех. Събрани са гласни доказателства чрез разпита на лицата – св.К. В./ баба на ищеца, както и К. С. А./ без родство със страните, в приятелски отношения с ответника/.

При така събраните надлежно доказателства относно релевантните за спора обстоятелства, районният съд, изхождайки от специалните разпоредби на чл.143, ал.2 СК и чл.142 СК, е установил необходимост от продължаване изпълнение на дължимата за непълнолетния ищец издръжка до навършване на неговото пълнолетие, вкл. с оглед изминалия значителен период/ от около 8 години/ от предходно определения размер , поради което нараснали и неговите нужди за задоволяване, което междувременно след подаване на ИМ е навършило пълнолетие. Отчетена е и с оглед възрастта необходимостта от допълнителни освен обичайните разходи, свързани с предстоящи зрелостни изпити и абитуриентски празници, нуждата от разходи за пътуване до гр.*****, както и с оглед налагащия се по-активен начин на живот, свързани с личностното развитие на детето. Така необходимите разходи са определени да възлизат на около 700 лева.

По възможностите на бащата е констатирано, че независимо от наличието на хронични заболявания, то лечението на същите са поети от здравната каса, а заетостта му по трудов договор дава данни, че същият може да работи; не са взети предвид задълженията по кредитите да имат връзка с лечение на ответника, или първото по ред задължение за издръжка. Отчетено е също така

обстоятелството, че майката полага преки грижи за отглеждане и възпитание на детето, поради което и така определеният необходим месечен размер е разпределен в по-голям дял за ответника – 400 лева, за който е уважен изцяло предявеният иск за периода от 15.03. 2022г. занапред до навършване на пълнолетие на детето – 13.08.2022г.

Обжалваното решение е постановено изцяло в съответствие с доказателствения материал по делото и законовите предпоставки при определяне наличието на основание и необходимост от увеличение на процесната дължима издръжка на непълнолетното към момента на подаване на исковата молба дете със съгласието на майка си, претендирало увеличение на месечната издръжка за кратък период от време от 15.03.2022г до 13.08.2022г. Съгласно изричната разпоредба на чл.143, ал.2 СК родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото се, което урежда принципно безусловния характер на дължимата издръжка на лицата по реда от чл.141, ал.1, т.1, пр.І СК. В този смисъл условията за определяне размера на издръжката по критериите на чл.142, ал.1 СК предопределят преценката за нуждите на детето, търсещо издръжка от родителите си, и техните възможности, са правилно преценени от районния съд. От една страна имайки предвид периода на търсеното увеличение на присъдената в предходен момент издръжка в недостатъчен размер с оглед значително нарасналата възраст, конкретните възникнали допълнителни нужди от финансови средства за посрещане на приключващия период на средното образование на ищеца, претендирани за петмесечен период, освен съпътстващите обичайни разходи на лицето за задоволяване на ежедневните потребности от храна, облекло и социален живот. Възможностите на родителя също правилно са преценени независимо от усложненото здравословно състояние на ответника, материалното състояние на който позволява посрещане на увеличения размер издръжка за петмесечния период на претенцията. Както се посочи по-горе същият е получавал и получава доходи от пенсия в размер над 1000 лева, добавени с такива и от трудови доходи от полагане на труд като пенсионер независимо от здравословното състояние, през процесния период. С оглед на това неотнормо принципно е представеното по делото доказателство за обстоятелството за прекратено трудово правоотношение по трудовата заетост на жалбоподателя към

настоящия момент, доколкото в процесния период същият е формирал доходи от това правоотношение. При тези фактически и правни съображения съдът споделя изцяло крайния правен резултат за наличие на условия за изменение на месечната издръжка съобразно установените предпоставки по чл.150 СК чрез нейното увеличение в подходящия размер от 150 лева до 400 лева.

По частната жалба. С обжалваното решение в частта на разноските е уважено искането на ищеца за присъждане на направени разноски за адв.възнаграждение в размер на 1000 лева.

С обективизирано във въззивната жалба искане за изменение на решението в тази му част на основание чл.248 ГПК, районният съд с обжалваното определение от 07.04.2023г. е оставил без уважение искането за изменение на размера на присъдените разноски с мотива както вземайки предвид, че ищецът е намалил периода на претендираната издръжка, така и съответно на разпоредбата на чл.78, ал.1 ГПК присъждането на направените разноски съразмерно на уважената част от иска /в случая в пълен размер/. Намерена е липсата на предпоставките на чл.78, ал.5 ГПК поради проведени по делото няколко съдебни заседания, както и производство по чл.151 ГПК, поради което заплатеният хонорар съразмерен спрямо особеностите на настоящия случай.

Частната жалба е неоснователна.

Производството по делото е продължило при провеждане на четири открити заседания, вкл. с оглед ангажиране на доказателства от ответника във връзка с оспорваните от тази страна фактически обстоятелства и предпоставки по предявения иск на основание чл.150 СК, намален по размер и период в хода на производството по делото. Изчислено минималното възнаграждение по Наредбата за минималните размери на адв.възнаграждение към момента на сключване на ДПЗС от 7.04.2022г. по чл.7, ал.1, т.6 и вземайки предвид броя на проведените съдебни заседания би възлизало на около 700 лева, като с оглед посочените по-горе съображения, съдът не е обвързан от определяне на минималното адв.възнаграждение, прилагането на разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК за намаление на адв.възнаграждение което е правна възможност, не и задължение.

С оглед на това частната жалба като неоснователна ще се остави без

уважение, а обжалваното определение ще се потвърди като правилно.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.1 ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 4417/ 28.12.2022г. постановено по гр.д. № 3641/ 2022г. по описа на Пловдивски районен съд – III бр.с.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 4257/ 07.04.2023г. постановено по гр.д.№ 3641/ 2022г. по описа на Пловдивски районен съд – III бр.с.

Решението, както и в частта на определението, са окончателни и не подлежат на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____